

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТИ СЪСТАВ

ДЕЛО ЕВГЕНИ ИВАНОВ с. БЪЛГАРИЯ

(Иск № 44009/02)

СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

22 май 2008 година

ОКОНЧАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

22/08/2008 г.

Това решение може да претърпи промени, засягащи формата.

По дело Евгени Иванов с. България,

Европейският съд за правата на човека (пети състав), заседавайки в следния състав:

Пеер Лоренцен, *председател*,
Снежана Ботушарова,
Карел Юнгвиерт,
Райт Марусте,
Ренате Жаегер,
Марк Вилиже,
Изабел Беро-Льофевр, *съдии*,

и Клаудия Вестердиек, *секционен съдебен секретар*,

След като заседава при закрити врата на 29 април 2008 година,

Произнася следното съдебно решение, взето на тази дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Производството е открито въз основа на иск (N° 44009/02), подаден срещу Република България, гражданинът на която, господин Евгени Иванов (по-долу: "жалбоподателят"), сезира Съда на 6 декември 2002 година, позовавайки се на член 34 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (по-долу: "Конвенцията").

2. Жалбоподателят се представлява от адвокат З. Калайджиева, адвокат в София. Българското правителство (по-долу: "Правителството") се представлява от своя служител, госпожа М. Димова от Министерство на правосъдието)

3. На 26 март 2007 година Съдът взе решение да оповести на Правителството иска, що се отнася до оплакванията, основаващи се на член 5 §§ 3 и 4. Позовавайки се на разпоредбите на член 29 § 3 на Конвенцията, той реши освен това делото да бъде разгледано както по отношение на допустимостта му, така и по същество.

ПО СЪЩЕСТВО

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА НА СЛУЧАЯ

4. Жалбоподателят е роден през 1979 година и живее в Пловдив.

A. Наказателни производства срещу жалбоподателя

5. На 30 март 2001 година, жалбоподателят е бил арестуван от полицията в рамките на разследване за кражба на бижута, състояла се на 24 март 2001 година в Пловдив.

6. На 8 май 2001 година, той е бил обвинен в участие в кражба и незаконно присвояване на редица златни бижута. Обвинен е по-специално, че е проникнал маскиран в една бижутерия в Пловдив на 24 март 2001 година, към десет часа сутринта и че е принудил чрез заплахата продавачите да му предадат част от стоката. Стойността на откраднатите бижута е оценена на около 10 000 български лева, съответстваща на около 5 000 евро. Въпросното злодеяние е било извършено в съучастничество с две други лица.

7. Скоро след като му е било предявено обвинението, жалбоподателят е извършил самопризнания.

8. Чрез определение от 3 септември 2001 година, районният прокурор на Пловдив формулира срещу жалбоподателя обвинение за участие в кражба с утежняващи вината обстоятелства и сменя наказателните преследвания по другите пунктове на обвинението.

9. На 15 октомври 2001 година, пловдивската районна прокуратура съставя обвинителния акт и изпраща жалбоподателя и предполагаемите му съучастници за осъждане от Пловдивски районен съд.

10. В съдебно определение от 22 октомври 2001 година, съдията-докладчик към районния съд установява наличие на редица нарушения на процедурните правила на етапа на предварителното разследване и постановява делото да бъде върнато на Районната прокуратура. Последната е оспорила това определение пред пловдивския апелативен съд, който е потвърдил определението на 18 март 2002 година. Досието бива предадено на пловдивската районна прокуратура, която го получава на 4 април 2002 година.

11. На 9 септември 2002 година, пловдивската районна прокуратура съставя нов обвинителен акт и изпраща повторно на съд жалбоподателя и предполагаемите му съучастници.

12. На съдебните заседания, състояли се на 20 декември 2002 година и на 15 април 2003 година, пловдивският районен съд е изслушал показанията на обвиняемите и тези на десетте свидетели. Проведени са били няколко очни ставки между свидетелите.

Постановено е било извършването на три експертизи: психиатрична експертиза на жалбоподателя и две експертизи за определяне на стойността на откраднатите предмети.

13. Съдебните заседания, насрочени за 26 май и 29 септември 2003 година, са били отложени, защото една от експертизите не е била извършена и един от съдебните заседатели е отсъствал.

14. На съдебното заседание, състояло се на 19 декември 2003 година, страните по делото сключват споразумение. Жалбоподателят признава, че е участвал в кражбата с утежняващи вината обстоятелства и приема да изтърпи присъда от три години затвор, намалена със срока на предварителното му задържане. Същия ден, споразумението между страните бива потвърдено чрез окончателно съдебно решение, произнесено от пловдивския районен съд.

Б. Предварителното задържане под стража на жалбоподателя

15. Жалбоподателят е арестуван на 30 март 2001 година и е предварително задържан на 2 април 2001 година въз основа на решение на пловдивския районен съд.

16. С решение от 10 април 2001 година, апелативният съд отхвърля жалбата на жалбоподателя срещу предварителното му задържане под стража с мотив, че тежестта на на отправените му обвинения и начинът, по който е била извършена кражбата свидетелстват за наличие на опасност от извършване на нови престъпления. Апелативният съд преценява, че доводите, приведени от жалбоподателя, а именно - това, че не е осъждан, психическите му проблеми и фактът, че притежава постоянно местожителство, не са достатъчни за пускането му на свобода.

17. На 22 юни 2001 година, въпросното лице подава жалба срещу временното му задържане под стража. В искането си да бъде освободено, то изтъква на преден план здравословните си проблеми, това, че притежава постоянно местожителство, отсъствието на предишни присъди и това, че е оказало пълно съдействие на органите, провели предварителното разследване. На 02 юли 2001 година, жалбата му бива отхвърлена от пловдивския районен съд, който преценява, че има основателни причини да се подозира, че то наистина е извършило престъплението, в което е обвинено. От друга страна, съдът преценява, че тъй като това лице е обвинено едновременно в извършване на няколко наказуеми деяния, съществува опасност от рецидив. Освен това, приведените от жалбоподателя доводи не представляват достатъчно основание за неговото освобождаване.

18. Нова молба за освобождаване бива подадена от жалбоподателя на 31 юли 2001 година. Тя бива разгледана и отхвърлена на 14 септември 2001 година от пловдивския районен съд, който

преценява, че никакво ново обстоятелство не оправдава освобождаването на въпросното лице и че опасността от укриването му и от извършване на нови престъпления продължава да съществува, а именно - поради тежестта на деянията, в които то е обвинено и начина, по-който е била извършена въпросната кражба, характеризиращ се с особено дръзко поведение на обвиняемите, които са действали в самия център на града, на обществено място. От друга страна, съдът преценява, че здравословните проблеми на жалбоподателя не са несъвместими със задържането му под стража.

19. На 14 януари 2002 година, жалбоподателят подава нова молба за освобождаване към пловдивския районен съд чрез районната прокуратура. Молбата постъпва в регистратурата на районния съд на 25 февруари 2002 година. С писмо от 05 март 2002 година, последният уведомява жалбоподателя, че молбата му не може да бъде разгледана, тъй като досието му е било изпратено в пловдивския апелативен съд, който все още разглежда възражението на прокуратурата срещу определението от 22 октомври 2001 година, издадено от съдията-докладчик (виж параграф 10, по-горе).

20. На 08 април 2002 година, жалбоподателят подава до районния прокурор молба да го освободи, тъй като максималният срок, предвиден за предварителното му задържане, е изтекъл. Той получава отказ на молбата си за освобождаване на 10 април 2002 година. При все това, районният прокурор решава да предаде отново молбата му за освобождаване от 14 януари 2002 година на пловдивския районен съд.

21. С решение от 24 април 2002 година, пловдивският районен съд отхвърля молбата на жалбоподателя. Националният правораздавателен орган преценява, че съществуват основателни причини за подозрение, че той наистина е извършил престъплението, в което е обвинен. За да оправдае задържането му под стража, съдът изтъква тежестта на деянията, в които той е обвинен - кражба с утежняващи вината обстоятелства, извършена на обществено място, както и строгостта на наказанието, което се полага за това и което свидетелства за наличие на опасност обвиняемият да се укрие или да извърши нови престъпления. районният съд преценява, че липсата на предишни правонарушения не свидетелства за отсъствие на такава опасност и че максималният срок за предварително задържане под стража, предвиден от националното законодателство, не е бил превишен.

22. На 16 юли 2002 година, жалбоподателят подава молба за освобождаване до районния съд. Той пледира за това, че не съществува опасност да се укрие или да извърши нови престъпления и изтъква, че няма предишни престъпления, че има постоянно местожителство и че е оказал пълно съдействие на органите, извършили предварителното разследване. Жалбоподателят изтъква

също, че психическото му състояние бързо се е влошило по време на задържането му под стража и че се нуждае от медицинско лечение.

23. На 17 юли 2002 година, пловдивският районен съд предава молбата на жалбоподателя на пловдивската районна прокуратура. С постановление от 19 юли 2002 година, последната решава да върне молбата за освобождаване на пловдивския районен съд. Нито един от документите в досието не позволява да се заключи, че тази жалба е била наистина разгледана от районния съд.

24. С постановление от 12 септември 2002 година, съдията-докладчик, разгледал въпросното наказателно дело, задържа жалбоподателя под стража без да мотивира специално това си решение.

25. На 12 ноември 2002 година, жалбоподателят подава нова молба за освобождаване до пловдивския районен съд, която бива разгледана на съдебното заседание, състояло се на 20 декември 2002 година. След изслушване на доводите на страните, районният съд продължава временното задържане на жалбоподателя под стража. Съдът изтъква като довод тежестта на деянията, в които той е обвинен и строгостта на наказанието, което се полага за тях. Съдът преценява, че поради необходимостта свидетелите да бъдат защитени от евентуални незаконни действия на обвиняемите, е необходимо да се продължи задържането под стража на жалбоподателя.

26. На 15 април 2003 година, пловдивският районен съд отхвърля нова молба за освобождаване, подадена от жалбоподателя, изтъквайки следните доводи:

"Молбата за освобождаване (...) е необоснована, защото до днес няма нови обстоятелства, които да оправдават отмяната на временното задържане под стража. В случая става дума за тежко правонарушение, характеризиращо се с голяма обществена опасност, обстоятелство, което законодателят е поставил на първо място сред условията, изброени в член 147 на Наказателно-процесуалния кодекс при определяне на мярката за неотклонение, която да бъде наложена. »

27. Последната молба за освобождаване, подадена от жалбоподателя, бива отхвърлена на 26 май 2003 година от пловдивския районен съд с изтъкване на следните мотиви:

"Съдът преценява, че не е настъпила никаква промяна в обстоятелствата, способна да го убеди да промени мярката за неотклонение. (...) Съдът има случай да констатира на няколко пъти, че въпросното правонарушение се характеризира с висока степен на опасност - факт, който законодателят е поставил на първо място сред критериите, изброени в член 147 на Наказателно-процесуалния кодекс, релевантни при определяне на мярката за неотклонение. »

28. Жалбоподателят твърди, че изпитвал депресия по време на задържането си, защото никаква дейност не била предвидена за задържаните и психическото му състояние заплашвало да се влоши.

Той твърди, че е бил подлаган на медицинско лечение през януари 2001 година, след пристъпи на агресивност.

29. На 19 декември 2003 година, след споразумение, постигнато между страните в наказателното дело, жалбоподателят е осъден на три години затвор.

II. РЕЛЕВАНТНО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО

30. Член 199, алинея 1, 1^о на Наказателния кодекс наказва кражбата с утежняващи вината обстоятелства на предмети с голяма стойност (*в големи размери*) със затвор за срок от пет до петнадесет години.

31. Член 152 на Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 година (по-долу, НПК), в своята редакция от 2000 година, в сила по време на извършване на деянията, предвижда задържане под стража на обвиняемия, ако той подлежи на затвор и съществува реална опасност да извърши ново престъпление или да се укрие от правосъдието (алинея 1). Тъй като конкретните обстоятелства не доказват обратното, съществува презумпция за такава опасност, между другото - ако въпросното лице подлежи на затвор с продължителност поне десет години (алинея 2, 4^о).

32. Алинея 4 на член 152 на НПК ограничава срока на временно задържане под стража на етапа на предварителното разследване на една година за обвиняемите, на които се полага лишаване от свобода за най-малко пет години. При изтичане на този срок, въпросното лице би трябвало да бъде освободено незабавно от прокурора (член 152, алинея 5 на НПК). Това ограничение на срока на задържане не е приложимо на етапа на разглеждане на наказателното дело от съда.

33. Според член 152б на НПК, обвиняемият има право да подаде жалба срещу временното си задържане под стража до съда от първа инстанция. Молбата му се разглежда на съдебно заседание при отворени врати, в присъствие на прокурора, на заинтересованото лице и на неговия защитник. Съдията може или да потвърди временното задържане под стража, или да го замени с друга мярка за неотклонение и да освободи въпросното лице. Това решение подлежи на обжалване пред съда от по-висока инстанция.

34. Според релевантните разпоредби на НПК, съдията-докладчик разглежда, между другото, молбите за освобождаване след постъпване на обвинителния акт и преди първото съдебно заседание, на което делото се разглежда по същество (член 255, алинея 2 на НПК).

35. На етапа на разглеждане на наказателното дело от съда, жалбите срещу временното задържане под стража се разглеждат от съда, разглеждащ делото по същество (член 304, алинея 1 на НПК).

СПОРЕД ЗАКОНА

I. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 НА КОНВЕНЦИЯТА

36. Позовавайки се на членове 3, 5 §§ 1 (с) и 3, 6 § 2 и 7 на Конвенцията, жалбоподателят счита, че продължителността на задържането му е била прекалено голяма и че никое основание не е оправдавало задържането му под стража. Той твърди, че продължаването на това задържане е представлявало унижаващо го третиране, мотивирано от убеждението на съдиите, че е виновен и че задържането му може да се разглежда като осъждане на затвор.

37. Съдът е на мнение, че тези твърдения могат да се сведат до оспорване на срока на временно задържане под стража на жалбоподателя и смята, че то трябва да се разглежда в светлината на член 5 § 3 на Конвенцията, който гласи в релевантната си част:

"Всяко арестувано или задържано под стража лице при условията, предвидени в параграф 1 с) на настоящия член (...) има право да бъде осъдено в разумен срок или да бъде освободено докато трае делото. Освобождаването може да зависи от изплащане на гаранция, осигуряваща явяването на заинтересованото лице на съдебното заседание. »

38. Правителството заявява, че продължителното задържане на жалбоподателя е било обосновано от продължаващата опасност той да се укрие или да извърши нови престъпления. Освен това, органите, натоварени с наказателното преследване, са предприели необходимите мерки, за да се избегне забавяне на делото. Правителството заявява накрая, че срокът на временно задържане под стража е бил изваден от срока на лишаване от свобода, на който е бил осъден жалбоподателят.

39. Жалбоподателят твърди, че решенията, отнасящи се до неговото задържане, са се основавали на тежестта на обвиненията и че правораздавателните органи са отхвърлили без релевантни основания аргументите, представени в полза на освобождаването му. Той критикува практически автоматическия характер на задържането му под стража въз основа на присъдата за лишаване на свобода, която му се е полагала. Заинтересованото лице изтъква, че наказателното преследване не е било проведено според него с необходимата бързина.

A. Относно допустимостта

40. Съдът констатира, че това оплакване е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 на Конвенцията. Съдът отбелязва също така, че не открива никакво друго основание за недопустимост. Оплакването трябва следователно да бъде прието като допустимо.

Б. По същество

41. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е бил арестуван на 30 март 2001 и осъден на 19 декември 2003 година. Така, продължителността на задържането му, което попада в полето на приложение на параграфи 1, с) и 3 на член 5 от Конвенцията, е две години, осем месеца и деветнадесет дни.

42. Съдът припомня, че продължаващото съществуване на основателното съмнение, че задържаното лице е извършило престъпление, е задължително условие за законността на продължаващото задържане под стража; но след известно време, то вече не е достатъчно; след това, съдът трябва да установи дали другите мотиви, изложени от съдебните власти, продължават да оправдават лишаването от свобода. В случай че те се окажат "релевантни" и "достатъчни", той търси да установи дали националните власти са положили "специални грижи" за продължаване на производството (*Кудла с. Полша* [GC], n° 30210/96, § 111, CEDH 2000-XI; *Хаманов с. България*, n° 44062/98, § 68, 08 април 2004).

43. Съдът отбелязва, че жалбоподателят не отрича съществуването на основателни причини за съмнение той да е извършил престъпленията, в които е обвинен. Той впрочем е признал фактите (виж параграфи 7 и 14 по-горе). При тези обстоятелства, Съдът счита, че страните са съгласни относно съществуването на това първо условие за задържане на жалбоподателя под стража. Той не вижда причина да се стигне до различно заключение по този въпрос.

44. Съдът трябва да прецени след това дали националните правораздавателни органи са обосנוвали удължаването на задържането на заинтересованото лице под стража въз основа на "релевантни" и "достатъчни" основания.

45. В тази връзка, Съдът отбелязва, че по време на първоначалния период на задържане, правораздавателните органи, които са се произнесли по молбите за освобождаване жалбоподателя, са установили наличие на опасност от укриване или извършване на нови престъпления, вземайки под внимание не само тежестта на наказанието, което се полага, но и тежестта на обвиненията (параграфи 16, 18 и 21 по-горе), както и начина на извършване на престъплението, при което акцентът е бил поставен върху агресивното поведение на обвиняемите (точки 16 и 18 по-горе). Съдът приема, че тези аргументи са били достатъчни, за да се оправдае продължителното задържане на жалбоподателя в началото на разглеждания период. Той смята също, че преценката на съда, според която по време на първоначалния период, фактът, че жалбоподателят и не е имал криминално досие, имал е постоянен адрес и е съдействал напълно на органите на разследването не е било достатъчно за пренебрегване на опасността от

укриване или извършване на други престъпления, така че тази преценка не изглежда произволна или неоснователна (точки 16, 17 и 21 по-горе).

46. При все това, Съдът отбелязва, че от определен момент нататък, националните правораздавателни органи са започнали да се позовават само на тежестта на обвиненията и на строгостта на полагащото се наказание за оправдаване на задържането на жалбоподателя под стража (точки 26 и 27 по-горе). В тази връзка, съдът държи да припомни, че тежестта на обвиненията срещу обвиняемия не е в състояние сама по себе си да оправдае относително продължителното му задържане под стража (*Жециус с. Литва*, по 34578/97, § 94, CEDH 2000-IX ; *Лижков с. България*, по 33977/96, § 81, 26 юли 2001).

47. Съдът отбелязва, че в решенията си; взети след месец април 2002 година, местните правораздавателни органи не разглеждат въпроса дали опасност от укриване или извършване на нови престъпления все още продължава да съществува, съпоставяйки последната с продължителността на задържането под стража на жалбоподателя. Освен това, те са отказали да разгледат конкретни факти, свързани с този въпрос. Пренебрегнали са твърденията на жалбоподателя, че не се е старал да попречи на развитието на наказателното производство (точки от 7 до 14 и 22 по-горе), като е направил признания още в самото начало на разследването (точка 7 по-горе). Съдът счита, че това е било заслужаващо внимание обстоятелство, тъй като опасността от укриване от правосъдието може да намалява постепенно, докато напредва разследването (*Лавентс с. Латвия*, n° 58442/00, § 74, 28 ноември 2002). В този контекст, той счита, че без конкретен анализ, позоваването в едно от съдебните решения на необходимостта от защита на свидетелите не е убедително (параграф 25 по-горе).

48. Съдът отбелязва, че подходът на властите в този случай напомня тревожно на този, възприет от българските правораздавателни органи в случая Лижков - подход, който съдът строго разкритикува (вж. Решение Лижков, цитирано по-горе, § § 76 до 87), и това, въпреки факта, че в този случай съдилищата са прилагали закони, приети след 2000 година (параграф 31 по-горе).

49. С оглед на гореизложеното, Съдът счита, че поради формалния си подход, местните правораздавателни органи са задържали жалбоподателя под стража в продължение на значителен период от време единствено въз основа на тежестта на обвиненията, без да разгледат конкретно съществените факти, отнасящи се до съществуването на реална опасност от бягство или извършване на нови престъпления. Ето защо, след първоначалния период, задържането на жалбоподателя под стража вече не е било оправдано от съображения

"съществени" и "достатъчни", както се изисква от член 5 § 3 на Конвенцията.

50. Ето защо, Съдът не счита за необходимо да се произнесе по въпроса дали наказателното производство е било проведено с "особено старание".

51. Тези сведения са достатъчни на Съда, за да заключи, че е бил нарушен член 5 § 3 на конвенцията.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН НА ЧЛЕН 5 § 4 НА КОНВЕНЦИЯТА

52. Жалбоподателят счита, че предприетите от него постъпки за освобождаване не са били разгледани по ефективен начин. Той се позовава на член 5 § 4 на Конвенцията, който гласи, както следва:

"Всяко лице, лишено от свобода чрез арест или задържане, има право да подаде жалба пред съда с цел последният да вземе в кратък срок решение относно законността на задържането му и да постанови освобождаването му, ако задържането е незаконно."

53. Правителството отбелязва, че жалбоподателят се е жалвал няколко пъти, оспорвайки законността на задържането си под стража. Правораздавателните органи са разглеждали всеки път всички обстоятелства, способни да повлияят на законността и необходимостта от продължаване на задържането на жалбоподателя под стража.

54. Жалбоподателят твърди, че редица негови молби за освобождаване са били разгледани със значителни закъснения от правораздавателните органи, а някои от тях изобщо не са били разгледани. Той твърди, от друга страна, че не са съществували основателни причини за продължаване на задържането му под стража.

A. Относно допустимостта

55. Съдът отбелязва първо, че жалбоподателят е подал иск на 6 декември 2002 година. Следователно, Съдът може да разгледа оплакването по член 5 § 4 от Конвенцията само по отношение на молбите за освобождаване, подадени или разгледани от местните правораздавателни органи след 6 юни 2002 година. Що се отнася до молбите, разгледани преди тази дата, за тях, оплакването по член 5 § 4 е подадено по-късно. Затова трябва да бъдат обявени за допустими молбите за освобождаване, подадени или разгледани след 6 юни 2002 година, а останалите да се считат за недопустими.

В. По същество.

56. Съдът припомня, че гарантирайки на арестуваните или задържани лица възможност за оспорване на законността на задържането им, член 5 § 4 от Конвенцията предвижда за тях и право, след налагане на такава процедура, да получат в кратък срок съдебно решение относно законността на задържането им и отмяна на лишаването им от свобода, ако то е незаконно (виж, например, *Музиал с. Полиа* [GC], n° 24557/94, § 43, CEDH 1999-II и *Рапачиуоло с. Италия*, n° 76024/01, § 31, 19.05.05).

57. В този случай, Съдът отбелязва, че жалбоподателят е подал молба за освобождаване на 16 юли 2002 година (параграф 22 по-горе) и че тази молба не е била разгледана от местните правораздавателни органи (параграф 23 по-горе). Молбата за освобождаване, подадена от жалбоподателя на 12 ноември 2002 година, е била разглеждана на 20 декември 2002 година. (параграф 25 по-горе), тоест, един месец и осем дни по-късно. Изхождайки от своята установена съдебна практика (вж. *Касем с. Малта*, n° 55263/00, §§ 43 à 45, 09 януари 2003 ; *Рехбок с. Словения*, n° 29462/95, §§ 85 до 88, CEDH 2000-XII), Съдът счита, че тези две молби за освобождаване не са били разгледани "в кратък срок". Следователно и изхождайки от установяването на нарушение на член 5 § 3 на Конвенцията (виж точки 46 до 49 по-горе), Съдът не счита за необходимо да се произнесе относно степента на мярката за неотклонение, наложена от местните правораздавателни органи и законността на задържането на жалбоподателя под стража.

58. Съответно, Съдът счита, че в този случай е имало нарушение на член 5 § 4 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 НА КОНВЕНЦИЯТА

59. Жалбоподателят се жалва и от продължителността на наказателното производство, проведено срещу него. Той се позовава на член 6 § 1 на Конвенцията, релевантната част на който гласи следното:

"Всяко лице има право неговото дело да бъде разгледано (...) в разумен срок от (...) съд (...), който да вземе решение обосновано ли е наказателното обвинение срещу него. »

Относно допустимостта

60. Съдът отбелязва, че периодът, който следва да се вземе под внимание, се простира от 30 март 2001 до 19 декември 2003 години, тоест, две години, осем месеца и деветнадесет дни за предварителното

разследване и разглеждане на делото пред една съдебна инстанция. Съдът признава, че в конкретния случай е налице известна сложност поради броя на едновременно обвиняваните лица и следствените действия, които е трябвало да се извършат (разпит на редица свидетели, извършване на различни видове експертизи). Съдът отбелязва, че някои закъснения в производството са по вина на институциите: делото е връщано до районната прокуратура за доразследване (параграф 10 по-горе), едно съдебно заседание е било отложено поради отсъствие на един от съдебните заседатели (параграф 13 по-горе). Независимо от това, изхождайки от конкретните факти, Съдът счита, че общата продължителност на наказателното производство не изглежда прекалено голяма и не надхвърля разумния срок по смисъла на член 6, § 1 от Конвенцията.

61. Съответно, Съдът счита, че това оплакване е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията, и следва да бъде обявено за недопустимо.

IV. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

62. Съгласно член 41 от Конвенцията,

"Ако съдът установи нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично преодоляване на последиците от това нарушение, Съдът предоставя на ощетената страна, ако е необходимо, справедливо удовлетворение. »

A. Щета

63. Жалбоподателят предявява иск за 5 000 евро (EUR) обезщетение за неимуществените вреди, които твърди, че е понесъл поради задържането му под стража и за 4 500 евро материални щети, което е равно на минималната работна заплата от три години.

64. Правителството няма забележки по този въпрос.

65. Съдът счита, че искането за обезщетение за материални щети, които жалбоподателят твърди, че е понесъл, е необосновано и го отхвърля. В замяна на това, той счита, че е уместно да се изплати на жалбоподателя обезщетение от 3 000 евро за понесени морални щети.

B. Съдебни разноски

66. Жалбоподателят претендира също да получи 100 български лева за заплащане на посещение на адвоката му в затвора в Пловдив, както и 60 евро за пощенски разходи. Жалбоподателят разчита на Съда да поеме разходите за адвокати.

67. Правителството не е взело отношение по този въпрос.

68. В съответствие с възприетата практика на Съда, жалбоподателят може да получи възстановяване на направените съдебни разноси само дотолкова, доколкото се установи реалният им размер, необходимостта им и разумността на техния размер. В тази връзка, Съдът констатира, че жалбоподателят не е представил документи в подкрепа на твърденията си за съдебни разноси. Ето защо, с оглед на фактите, с които разполага и горепосочените критерии, Съдът отхвърля изцяло искането за възстановяване на съдебни разноси.

С. Лихва за закъснение

69. Съдът счита, че е уместно да се вземе за основа на лихвата за закъснение лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка плюс три процентни пункта.

ИЗХОЖДАЙКИ ОТ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* иска за допустим, що се отнася до оплакването по член 5 § 3, както и до оплакването по член 5 § 4 от Конвенцията, относно молбите за освобождаване, подадени след юни 6 2002 година и недопустим за останалото;
2. *Постановява*, че е било допуснато нарушение на член 5 § 3 на Конвенцията;
3. *Постановява*, че е било допуснато нарушение на член 5 § 4 на Конвенцията;
4. *Постановява*
 - а) че държавата-ответник трябва да заплати на жалбоподателя, в срок от три месеца, считано от деня, в който решението влиза в сила в съответствие с 44 § 2 от Конвенцията, сума в размер на 3 000 (три хиляди евро) в български лева по курса към датата на плащането като обезщетение за понесени неимуществени вреди, плюс всяка сума, която може да бъде дължима като данък;
 - б) че, считано от изтичане на гореспоменатия срок и до изплащане на сумата, размерът ѝ ще бъде увеличен с проста лихва при процент, равен на този на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, прилаган през този период, плюс три процентни пункта;

5. *Отхвърля* искането за справедливо удовлетворение що се отнася до останалото.

Изготвено на френски език и известно писмено на 22 май 2008 година, съгласно член 77 § 2 и 3 от регламента.

Клаудия Вестердиек
Съдебен секретар

Пеер Лоренцен
Председател